

*Фаринник В. І.,**Заслужений юрист України, кандидат юридичних наук,
член експертної ради Національної асоціації адвокатів України*

ОБОВ'ЯЗКИ СУДУ ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ ПРИ ЗАСТОСУВАННІ ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Анотація. В статті розкрито обов'язки суду щодо захисту прав людини при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження. Автором, з метою підвищення ефективності реалізації функції захисту прав людини за здійсненням заходів забезпечення кримінального провадження, запропоновано запровадити механізм отримання слідчим суддею відомостей про порушення прав затриманої або утримуваної під вартою особи, в тому числі шляхом особистого прийому заявників.

Ключові слова: слідчий суддя; обов'язки суду щодо захисту прав людини; заходи забезпечення кримінального провадження; права людини.

Постановка проблеми. Основним призначенням слідчого судді є здійснення судового захисту прав і законних інтересів осіб, які беруть участь у кримінальному процесі, та забезпечення законності провадження у справі на досудових стадіях. Це зумовлює специфічний характер виконуваної ним кримінальної процесуальної функції, яка полягає у забезпеченні законності та обґрунтованості обмеження конституційних прав і свобод людини на досудовому провадженні [4, с. 312-314].

Адже головним із обов'язків слідчого судді при вирішенні ним питання щодо застосування заходів забезпечення кримінального провадження є саме здійснення захисту прав людини і дотримання положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, в якій зазначено, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи впродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом [5].

Водночас, практика застосування КПК засвідчує, що положення ст. 206 КПК на сьогодні є не досить дієвими і носять здебільшого декларативний характер, а тому, на нашу думку, вимагають нового перегляду законодавцем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вирішенню проблем реалізації функції захисту прав людини при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження присвячували свої праці С. Банах, І. В. Головань, Р. Єзерський, Ю. В. Лисюк, Т. В. Корчева, М. А. Погорельський, В. О. Попелюшко, Н. З. Рогатинська, В. Руденко, О. Ю. Татаров, С. Штогун В. Юрчишин та багато інших правознавців.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Протягом 2013-2016 року у деяких областях держави слідчим суддям не подано жодної скарги в порядку ст. 206 КПК, що свідчить про недовіру до нового учасника кримінального процесу або недостатню правову обізнаність суспільства, оскільки такі скарги надходять прямо чи опосередковано до прокурора. Більше того, недостатньо зрозуміло, якими повинні бути у практичній діяльності способи реалізації слідчим суддею зазначених повноважень і наскільки вони будуть дієвими.

Виходячи з наведеного **метою статті** є на підставі узагальнення чинного кримінального процесуального законодавства, практики його застосування розглянути обов'язки суду щодо захисту прав людини при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу. Однією з найважливіших функцій слідчого судді є здійснення захисту прав людини. Відповідно до частини першої ст. 206 КПК кожен слідчий суддя, в межах територіальної юрисдикції якого знаходиться особа, яка тримається під вартою, має право постановити ухвалу, якою зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу забезпечити додержання прав такої особи.

Якщо слідчий суддя отримує з будь-яких джерел відомості, які створюють обґрунтовану підозру про те, що в межах територіальної юрисдикції суду знаходиться особа, позбавлена свободи за відсутності судового рішення, яке набрало законної сили, або не звільнена з-під варти після внесення застави в установленому КПК порядку, він зобов'язаний постановити ухвалу, якою має зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу, під вартою яких тримається особа, негайно доставити цю особу до слідчого судді для з'ясування підстав позбавлення свободи. У випадку встановлення факту безпідставного ув'язнення особи – слідчий суддя зобов'язаний негайно її звільнити.

Фактично вказана норма закону надає право слідчому судді самотійно ініціювати перевірку законності позбавлення свободи певної особи в межах територіальної юрисдикції відповідного суду незалежно від того, з яких джерел суддя довідався про такий факт. Відтак, судовий контроль набуває активної (а не лише пасивної) форми вирішення окремих звернень чи клопотань певних суб'єктів [1].

У випадку, коли слідчий суддя отримує з будь-яких джерел відомості, які створюють обґрунтовану підозру, що в межах територіальної юрисдикції суду знаходиться особа, позбавлена свободи за відсутності судового рішення, яке набрало законної сили, або не звільнена з-під варти після внесення застави в установленому КПК порядку, він зобов'язаний постановити ухвалу, якою має зобов'язати будь-який орган державної влади чи службову особу, під вартою яких тримається особа, негайно доставити цю особу до слідчого судді для з'ясування підстав позбавлення свободи (ч. 2 ст. 206 КПК).

Таку інформацію можуть надати родичі, знайомі, адвокати, будь-які інші особи, яким стало відомо про особу, яку позбавили свободи. Одержання інформації про обґрунтовану підозру порушення права на свободу зобов'язує суддю до проведення такої перевірки й ухвалення рішення про негайне доставлення особи до суду. Такі відомості можуть бути підтверджені поясненнями осіб, документом про затримання, якщо такий вдалося одержати, іншими матеріалами. У Кримінальному процесуальному кодексі України не наведено механізм надання інформації про таке порушення. Зокрема, відкритим

залишається питання про прийом слідчим суддею таких заявників. Було б доцільним передбачити можливість усного прийому слідчим суддею осіб, які володіють такою інформацією. У всякому разі, кожна зацікавлена особа не позбавлена можливості надіслати письмову інформацію про порушення права на свободу поштою або занести її безпосередньо до суду. Якщо до доставлення такої особи слідчий або прокурор звернеться з клопотанням про застосування запобіжного заходу, слідчий суддя зобов'язаний у найкоротший строк забезпечити розгляд клопотання (ч. 4 ст. 206 КПК).

Слідчий суддя зобов'язаний діяти в порядку, передбаченому частиною шостою ст. 206 КПК, незалежно від наявності заяви особи, якщо її зовнішній вигляд, стан чи інші відомі слідчому судді обставини дають підстави для обґрунтованої підозри порушення вимог законодавства під час затримання або тримання в уповноваженому органі державної влади, державній установі. КПК зобов'язує суддів у цих випадках проявляти ініціативу. Слідчий суддя має право не вживати дій, зазначених у частині шостій ст. 206 КПК, якщо прокурор доведе, що ці дії вже здійснені або здійснюються. У цьому випадку, слідчий суддя має перевірити, які заходи вживаються і чи документально вони підтверджуються. Слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для забезпечення особи, яка позбавлена свободи, захисником і відкласти будь-який розгляд, у якому бере участь така особа, на необхідний для забезпечення особи захисником час, якщо вона бажає залучити захисника або якщо слідчий суддя вирішить, що обставини, встановлені під час кримінального провадження, вимагають участі захисника.

Незважаючи на те, що положення ст. 206 КПК викладені досить чітко, на практиці слідчі судді рідко застосовують їх, фактично залишаючи «неробочими». Дані норми передбачають активну ініціативну правозастосовну діяльність слідчих суддів, спрямовану на захист прав особи, безпідставно позбавленої свободи, або такої, що зазнала насильства під час затримання або тримання під вартою. Проте трапляються випадки, коли слідчий суддя після отримання відомостей про незаконне затримання реагує в порядку, передбаченому ст. 206 КПК, через 10–14 днів після отримання таких відомостей [1].

Також проблемою є неможливість застосування цього механізму у випадках, коли особу незаконно затримали на певний час, а пізніше «відпустили» – тобто, коли на час складання скарги особа вже є вільною. У таких випадках механізм судового контролю (перевірки) законності затримання відсутній, що є прогалиною законодавства. В даному випадку можливо лише звернутися до ЄСПЛ.

В юридичній літературі слушно зазначається, що саме у кримінальних провадженнях найчастіше зустрічаються різноманітні порушення прав людини, на стороні яких стоїть адвокат. У таких справах на кону стоять дуже вагомні речі, тому захист не може бути довіреним не спеціалісту [6]. Інші науковці, приділяючи увагу статусу саме адвоката, визнають, що єдиною, головною відмінністю адвокатури як суб'єкта надання правової допомоги є власний адвокатський статус, тобто сукупність передбачених законом прав, обов'язків і гарантій адвокатської діяльності. Цей особливий статус покликаний забезпечити ефективність правової допомоги адвоката порівняно з юридичними послугами, що надаються в Україні іншими суб'єктами [3, с. 12-16]. На сьогодні інститут адвокатури потребує підтримки з боку держави. Важливу роль у цьому відіграє прийняття Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Саме на адвокатів покладається обов'язок забезпечити захист особі й надання їй безоплатної правової допомоги.

Але існують і непорозуміння. Так, частина третя ст. 20 КПК визначає осіб, яким надається безоплатна правова допомога, – це підозрюваний та обвинувачений. Виникає питання: у зв'язку з чим законодавець виключив з кола осіб, яким може надаватися безоплатна правова допомога, засудженого і виправданого, одночасно вказавши їх як учасників процесу, яким право на захист забезпечується. Пропонуємо частину третю ст. 20 КПК доповнити вказівкою на засудженого та виправданого як учасників процесу, які мають право отримати безоплатну правову допомогу.

Як тільки особа, яка позбавлена свободи, виявляє бажання мати захисника, слідчий суддя має вжити заходів до забезпечення такої особи захисником. Доцільно було б, щоб слідчий суддя прямо запитав про це у затриманої особи.

Також досить проблемним на сьогодні є питання щодо здійснення судового контролю за дотриманням прав людини при затриманні в порядку ст. 208 КПК. Уповноважені службові особи досить часто зловживають правом «на затримання» і трактують його дещо невірно. Так, наприклад, в постанові Малиновського районного суду м. Одеси по справі вказано на грубе порушення вимоги ст. 208 КПК, оскільки поняття безпосереднє вчинення злочину, хоча законодавчо не врегульоване, але об'єктивно передбачає невеликий проміжок часу, який минув одразу ж після вчиненого злочину.

На думку слідчого судді, встановлення законодавцем вказаної норми мало на меті не встановлювати будь-яких обмежень у часі уповноваженій особі на відповідний строк затримання, оскільки кожна подія злочину та кожний випадок є різним і унікальним за подіями та своїми обставинами. Однак, у будь-якому випадку мова йде лише про години після вчинення кримінального правопорушення, але не про дні та більше того тижні після вчиненого злочину. У даному випадку, між подією злочину та затриманням особи минуло майже два дні. Під час вивчення матеріалів кримінального провадження слідчим суддею не було встановлено, які були перепони у слідчого для звернення до слідчого судді з клопотанням в порядку ст. 188 КПК про дозвіл на затримання з метою приводу та отримання відповідної ухвали слідчого судді [14]. Прокурору Малиновського району м. Одеси доручено провести дослідження вказаного факту з метою встановлення винних і притягнення їх до відповідальності. Водночас підозрюваного не було звільнено. В іншому аналогічному випадку слідчий суддя Балаклавського районного суду м. Севастополя звільнив незаконно затриману особу. При перевірці інформації стосовно незаконного затримання особи слідчий суддя дійшов висновку, що затримання відбулось незаконно, з порушення його прав, передбачених законом, у тому числі його права на захист [13].

На нашу думку, якщо суд дійде висновку що факт незаконного затримання мав дійсно місце, то доцільно насамперед звільнити незаконно затриману особу. А питання щодо подальшої відповідальності осіб, винних в порушенні законодавства, вирішувати вже після цього.

При цьому, вважається за доцільне внести зміни до ст. 206 КПК, зокрема доповнити дану статтю частиною десятою, яка сприятиме вдосконаленню механізму реалізації права особи на перевірку судом обґрунтованості її затримання, наступного змісту: «Слідчий суддя зобов'язаний невідкладно перевірити обґрунтованість (законність) затримання особи на будь-якій стадії кримінального провадження, якщо таку перевірку вимагає провести затримана особа або її захисник. У разі встановлення слідчим суддею необґрунтованості затримання особи слідчий суддя виносить ухвалу про негайне звільнення затриманої осо-

би, а у випадку, коли особу вже звільнено – ухвалу про визнання затримання особи незаконним, копія якої надсилається органу, який здійснює досудове розслідування кримінального правопорушення, передбаченого ст. 371 КК (Завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою) для вчинення процесуальних дій, передбачених ст. 214 КПК».

Дане право передбачене і ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, якими закріплено, що кожен, кого позбавлено свободи внаслідок арешту або тримання під вартою, має право ініціювати провадження, в ході якого суд без зволікання встановлює законність затримання і приймає рішення про звільнення, якщо затримання є незаконним. Удосконалення механізму реалізації такого права сприятиме посиленню дотримання прав людини в Україні з боку правоохоронних органів і забезпечить притягнення винуватих осіб за завідомо незаконне затримання або арешт до кримінальної відповідальності.

Набувши членство в Раді Європи, Україна має дотримуватися норм і стандартів Європейського законодавства. Відповідно, і судова влада, здійснюючи контроль щодо захисту прав людини при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження, зобов'язана:

- здійснювати свою діяльність сумлінно та відповідно до засад кримінального провадження;

- розглядаючи клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, здійснити оцінку на відповідність форми і змісту такого клопотання вимогам кримінального процесуального законодавства;

- здійснювати перевірку обставин і фактичних даних щодо об'єктивної необхідності застосування заходів забезпечення кримінального провадження та досліджувати обставини, на які посиляється слідчий, прокурор, що позбавляють можливості без застосування таких заходів здійснювати повне та неупереджене досудове слідство;

- враховувати, що в разі недоведеності слідчим чи прокурором обставин, зазначених у частині третій ст. 132 КПК, заходи забезпечення кримінального провадження не застосовуються;

- розглядати клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження у визначені КПК терміни;

- в разі задоволення клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження встановлювати строк дії такої ухвали з метою забезпечення того, що після спливу строку дії ухвали про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, права людини, щодо якої такі заходи застосовувалися, поновлюються [12, с.71-78];

- проводити справу неупереджено, спираючись на власну оцінку фактів і власне витлумачення закону; забезпечити, щоб кожна сторона мала однакові можливості бути заслуханою, і щоб процедурні права кожної із сторін дотримувались відповідно до положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;

- утримуватись від винесення вироку у справі чи відмовитись від розгляду справи, коли на те існують достатні причини, і лише в цьому випадку. Такі причини повинні бути визначені законом і можуть стосуватись, наприклад, серйозних захворювань, суперечності інтересу або інтересів правосуддя;

- за винятком випадків, коли закон або практика, що має місце, передбачають інше, чітко та повністю вмотивовувати своє рішення, користуючись легкозрозумілою термінологією;

- проходити будь-яку необхідну перепідготовку з тим, щоб виконувати суддівські функції ефективно та неупереджено [10].

На сьогодні, для здійснення належного судового контролю щодо захисту прав людини при застосуванні заходів забезпе-

чення кримінального провадження необхідно вживати заходи щодо незалежності слідчого судді, що є невід'ємним елементом принципу верховенства права в Україні. Незалежність слідчого судді при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження є однією з умов його неупередженості, забезпечення права людини на справедливий суд та виникнення у людини довіри до здійснення судової влади [8].

Також досить актуальним питанням стосовно дотримання прав громадян є розгляд судом клопотання щодо тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом. Слідчий суддя повинен враховувати, що наявність існування обґрунтованої підозри щодо вчинення кримінального правопорушення не може бути визнана достатньою підставою для тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом. З метою захисту прав людини при застосуванні такого виду заходу забезпечення кримінального провадження слідчий, прокурор повинні довести наявність обставин, які виправдовують необхідність застосування тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом. Слідчий суддя з урахуванням пункту третього частини другої ст. 152 КПК зобов'язаний враховувати наслідки такого обмеження для інших осіб, в разі якщо обмеження такого права є єдиним джерелом отримання доходів і можливістю відшкодування завданих кримінальним правопорушенням збитків.

Механізм захисту права людини при розгляді слідчим суддею клопотання щодо відсторонення від посади полягає в тому, що слідчий, прокурор зобов'язані довести та надати слідчому судді правові підстави і фактичні дані, які б вказували, що такий захід є необхідним для припинення кримінального правопорушення, припинення або запобігання протиправній поведінці підозрюваного, обвинуваченого, який, перебуваючи на посаді, може знищити чи підробити речі і документи, що мають значення для досудового розслідування, незаконними засобами впливати на свідків та інших учасників кримінального провадження або протиправно перешкоджати кримінальному провадженню іншим чином. Слідчому судді слід враховувати мету застосування такого заходу, оскільки об'єктивні обставини кримінального провадження можуть свідчити про те, що необхідність відсторонення особи від посади відсутня. Наприклад, що всі слідчі дії, на час звернення з клопотанням до суду, виконані, тобто вилучені всі документи та речі, допитані всі свідки, і у особи відсутня можливість впливати на свідків та інших учасників кримінального провадження [9].

При розгляді клопотання про арешт майна слідчі судді зобов'язані звертати свою увагу на строки звернення слідчого, прокурора з відповідним клопотанням до суду. В разі порушення строків, визначених КПК, слідчий суддя повинен повернути клопотання про застосування такого заходу прокурору. Для вирішення питання щодо накладення арешту на майно слідчий суддя повинен враховувати вартість майна, яке підлягає арешту з метою забезпечення цивільного позову, яка повинна бути співмірною з розміром шкоди, завданої кримінальним правопорушенням. В разі, якщо метою арешту є забезпечення конфіскації, то вартість арештованого майна має узгоджуватися із санкцією статті, яка передбачає покарання за злочин, у вчиненні якого обвинувачується особа [11].

Необґрунтованість, не підтвердження заявлених слідчим, прокурором ризиків і неможливості застосування до підозрюваного іншого більш м'якого запобіжного заходу, що з урахуванням вимог, передбачених частиною другою ст. 194 КПК, є підставою для відмови у задоволенні клопотання слідчого про застосування запобіжного заходу у виді тримання особи під вартою. Слідчому судді необхідно враховувати, що затримання

та тримання під вартою неповнолітнього підозрюваного, обвинуваченого застосовуються з урахуванням його вікових та психологічних особливостей, і лише у разі, якщо він підозрюється або обвинувачується у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину за наявності визначених кримінальним процесуальним законодавством мети та підстав для його застосування.

Слід мати на увазі, що перелік обставин, які слід враховувати при вирішенні питання про застосування запобіжного заходу, не є вичерпним і підлягає розширеному тлумаченню з огляду на фактичні обставини, встановлені у кримінальному провадженні [7].

Задля покращення діяльності судів щодо захисту прав людини судам при здійсненні судочинства необхідно дотримуватися вимог ст. 9 КПК, згідно з якою кримінальне процесуальне законодавство України застосовується з урахуванням практики ЄСПЛ, та застосовувати норми міжнародного права.

При цьому, слід враховувати правила частини четвертої ст. 9 КПК, згідно з якими положення відповідного міжнародного договору України застосовуються у разі, якщо норми КПК суперечать міжнародному договору, згода на обов'язковість якого надана ВРУ. Тобто, суди зобов'язані не тільки враховувати рішення ЄСПЛ, постановлені щодо України, а й застосовувати поряд із нормами національного законодавства України норми Конвенції та практики ЄСПЛ щодо інших країн, з метою недопущення порушення прав людини та основоположних свобод. Слідчі судді мають опрацювати для себе методику застосування норм Конвенції з урахуванням, що ці норми мають перевагу перед нормами внутрішнього законодавства.

Висновки. Підсумовуючи викладене, слід констатувати, що має місце практична неефективність та декларативний характер законодавчих положень щодо захисту прав людини слідчим суддею (передбачених ст. 206 КПК України), у зв'язку з чим запропоновано передбачити обов'язковість перевірки «обґрунтованості затримання особи, якщо таке затримання відбулося без ухвали слідчого судді» як одну із обставин, які слідчий суддя має встановити під час прийняття рішення про застосування запобіжного заходу (ч. 1 ст. 194 КПК України), а також механізм отримання слідчим суддею відомостей про порушення прав затриманої або утримуваної під вартою особи, в тому числі шляхом особистого прийому заявників.

Література:

1. Банах С. Особливості повноважень слідчого судді щодо захисту прав людини / С. Банах, С. Штогун // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 4. – С. 61-65. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vnapu_2013_4_13.pdf.
2. Банчук О. А. 35 неформальних практик у кримінальному судочинстві України / О. А. Банчук, І. О. Дмитрієва, Л. М. Лобойко, З. М. Саїдова. – К.: «Арт-Дизайн». – 2014. – 48 с.
3. Головань І. В. До питання про поняття адвокатської діяльності / І. В. Головань // Адвокат. – 2012. – № 1 (136). – С. 12–16.
4. Єзерський Р. Роль слідчого судді згідно Кримінально-процесуального кодексу України / Р. Єзерський // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: матер. ХІХ звітної наук.-практ. Конф. (7-8 лютого 2013 р.). – Львів: Юрид. фак. Львів. нац. ун-ту ім. Івана Франка. – 2013. – С. 312-314.
5. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
6. Корчева Т. В. Щодо питання забезпечення права на захист особи у кримінальному провадженні за новим Кримінальним процесуальним кодексом України / Т. В. Корчева // Теорія і практика правознавства. – 2013. Вип. 1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

http://nauka.jur-academy.kharkov.ua/download/el_zbirnik/1.2013/Korcheva.pdf. – Заголовок з екрана.

7. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України : лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04 квітня 2013 р. № 511-550/0/4-13. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13>.
8. Лисюк Ю. В. Слідчий суддя як гарант прав людини в досудовому провадженні / Ю. В. Лисюк // Право та державне управління. – 2014. – № 1-2. – С. 119-122. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Ptdu_2014_1-2_23.pdf.
9. Попелюшко В. О. Слідчий суддя у кримінальному провадженні / В. О. Попелюшко // Часопис Національного університету «Острозька академія». Сер.: Право. – 2014. – № 1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Choasp_2014_1_15.pdf.
10. Рекомендація N (94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів», ухвалена Комітетом Міністрів Ради Європи 13.10.1994 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_323.
11. Рогатинська Н. З. Слідчий суддя: постановка та дослідження проблеми в Україні / Н. З. Рогатинська // Право і суспільство. – 2014. – № 1.2. – С. 288-291. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pis_2014_1.2_69.pdf.
12. Руденко В. Процесуальний статус слідчого судді / В. Руденко // Слово Національної школи суддів України. – 2013. – № 3. – С. 71-78. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/cln_2013_3_12.pdf.
13. Ухвала Балаклавського районного суду м. Севастополя по справі № 762/3700/13-к. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/34413290>.
14. Ухвала Малиновського районного суду м. Одеси по справі № 521/2542/13-к. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29534263>.

Фаринник В. И. Обязанности суда по защите прав человека при применении мер обеспечения уголовного производства

Аннотация. В статье раскрыты обязанности суда по защите прав человека при применении мер обеспечения уголовного производства. Автором, с целью повышения эффективности реализации функции защиты прав человека за осуществлением мер обеспечения уголовного производства, предложено ввести механизм получения следственным судьей сведений о нарушении прав задержанного или удерживаемой под стражей лица, в том числе путем личного приема заявителей.

Ключевые слова: следственный судья; обязанности суда по защите прав человека; меры обеспечения уголовного производства; права человека.

Farinnik V. Obligations of the court regarding the protection of human rights in the application of measures to ensure criminal proceedings

Summary. The article discloses the duties of the court on the protection of human rights when applying measures to ensure criminal proceedings. The author, in order to increase the effectiveness of the implementation of the function of protecting human rights for the implementation of measures to ensure criminal proceedings, is proposed introduce a mechanism for obtaining information by an investigating judge violation of the rights of a detained or detained person, including through the personal reception of applicants.

Key words: investigating judge; duties of the court on the protection of human rights; measures to ensure criminal proceedings; Human Rights.